

בגילו פנים בתורה שלא כהלכה, חמם אפסי"כ השם
לבו לדברי כ' לכבד באמת וממלך מעליו כל נגיש
כשי"ת בעזרו שיכיר באמת מפסיעת הראשונים ז"ל.

קע

וְכַתּוּב שאמר עוד דבר כ' זו בקץ בודאי שאין כוונתו
על האגלות אמן בקץ, שזכ לא כ' משולם, אבל
זכ כ' ידעין ודאי חומר באיסור של דחיקת בקץ
ועד כ' כ' כדברים נגיעין להיות נשמר מקץ של שקר בכל
אופן ואופן, גם ידע כ' סימנים בברורים, כן לדעת
ברמזים בבלטותי שאי אפשר לנאולכ בלא תשובה
של כל ישראל, יתן לדעת המכר"ל שהוא כדעת רוב
הראשונים יסתמא דגמרא שאי אפשר בלי ביאה אלי
מקודם ויש עוד סימנים ברורים שלא ראיתי להאריך
בכן מידת האריכות כ"כ כי די צמח שכחתי, וזכ
ודאי מה שהוא בלא תורה כלל אלא על ידי המסיתים
ובמדיחם למינות ואפיקורסות ועקירת כל התורה
ח"ו שזכ ודאי מרחיק את בקץ בלא ספק ואריך לזרות
מה יותר מכבודת מן הארי ברודף אחריו לכורגו
ולא ח"ו לבשחת עוד בדבר אז ליתן אחז חחוק אף
בדיבור בעלמא ולהשיב ח"ו מחשבת פיגול כ"כ על
האסן בגורא שהוא שיש צו מעניני בקץ שפעות גדול
וטורא כ"כ מעניני בקץ לא עלה על כל משולם, זולת
צימיו אלה בשי"כ, שז"כ כגיש שכחת התורה לפעוט
בדבר צרור כז שהוא באמת הפלא ופלא, האין
נחשורו פנייהם כ"כ כדעת רב עה"כ והפלא כ' ^{הוא תלמוד}
וגר הפלא ופלא.

וְכַתּוּב עוד דבר כ' זו נבואה, בה כבר סתם הרמזים
ז"ל באגרת חיתן שזכ ודאי שקודם בגאולה
תחזור הנבואה לישראל, וכן כתב בבלטותיו שכתב
המשיח יב' נביא גדול יותר מכל הנביאים עד קרוב
למשי"כ, וזכ ודאי א"א כי אם ע"י קיום כל התורה
בשלימות, ואין מקום לפעוט שיכיר אחז פנין של
גאולה ע"י הפרת התורה ח"ו. וגם שאף בכתבי
הנביאים שבידנו כמה אומרים פשטים אים של שקרים
ובזים להפוך דברי אלקים חיים, ולא ראיתי להאריך
להפחית כל דברי בליבם, כי אין קץ לדברי רוח, אבל
כ"ז כגיש לדורינו מחמת שכחת התורה, והמסתכל

בדעת אמת דברים המפורשים בנביאים נכמה פסוקים
אין מספר, אי אפשר שיצוא לידי טעות מר כזה. ואם
כן כל השלש דברים שחש רש"י בקרא לישועטו
לנקש דבר כ' ולא ימלאו ככל חד הוא, שזכ רק משכחת
התורה, אלא שכוסף לכתוב צפרעיות אלו בשני דברים
בקץ והנבואה לבודיע שע"י שלא ימלאו בלכ צרורה
כדת של תורה יגיע בעשות אף בדבר בקץ והנבואה
כמ"ש, מה שבדורות הקודמים לא היה מליאות לשער
זכ בשכל אנושי, שחז"ל גילו לנו מדברי הנביאים מה
שאלו רואים עכשיו צע"כ צחוש, ואין לדור שכך
עלח ביימו. ואין לנו אלא להסתכל בעקבות הראשונים
ומינה לא נזע, גם שהמושפעים מהדור הבוא אשר
צו שכחת התורה ר"ל כמה מהפכים גם דברי
הראשונים ותולין בוקי סרוקי גם צהם, מה שלא כ' ^{הוא תלמוד}
ולא נצרא, כמו שאומרים גם פירוש אים בפסוקים
ובמאמרי חז"ל ובשאר ספרן של לדיקים, אבל למבקשי
באמת אשר חנים מתחשבים כלל עם השפעת כל
הדור הבוא וחלים לידע דעת הראשונים, להם
פסיכטיבם ועקבותיהם עדיין ניכרים, כמ"ש רש"י
ז"ל וע"ז צאכ בהצטחה כי לא השכח מפי ארש
כמבואר לעיל.

וְכַתּוּב חז"ל אם כרז דומה למלאך כ' לצאות תורה
יבקשו מפיכו, ואם לאו אל יבקשו תורה
מפיכו, ונראה בכוונה כי בודאי הראשונים כמה
כמלאכים שע"כ אף שפעם מלכ כל דורינו רחוק
בתכלית הריחוק ממלכ הראשונים זל"ה, מכל מקום
כיון שדבריו כדברי הראשונים זל"ה עכ"פ יש לו
בלימוד הבוא דמיון לדברי הראשונים כמלאכים, והיו
בלימוד הזה עכ"פ דומה למלאך כ' לצאות, ולכן תורה
יבקשו מפיכו. ואם לאו אל יבקשו תורה מפיכו, שלא
ליפול בכהפעות החדשים שמקרוצ באו לא שערס
אבותיהם. הארכת קלח במלכ דורינו, אבל הרבה יותר
ממה שכחתי יש בהענין אלא שא"א להציא הכל על
הכתב, גם לא אוכל להאריך כ"כ ישמע חכם ויוסף לקח.

קעא

וְכַתּוּב כורים בארץ ישראל בודאי שאין לרפס לדון
בענין שנוגע להמלוכה, ראשית הוא דין פשוט

במשנה באכדרין דף י"ח מלך לא זן ולא דנין אותו, ואמרו זה עצור במעשה שבי' בחזיריו של שמעון בן שטח שכבשו פניהם בקרקע מאומת במלכות ובי' חסון גדול ר"ל, והוצא להלכה זו גם גרמזים פ"ב מהל' באכדרין ופ"ג מהל' מלכים, ודין זה אם לבשתחף במלכות או לקחת חלק בבחירות, שזה חלוי באיסור בעמדת מלכותם, וא"כ בנידון הזה המה נידונים ויש בזה חקקת חכמים שלא לדון על המלך מי שהוא אחת מממשלתו שמלבד שמי אפשר להם להכריע בדין זה מחמת ההלכה שבבאתי לעיל מדברי הראשונים אף בשאר חלם שיש בעיר, דחיישין שיבי' לו נעויה הדעת מחמת יראה האלם ומציאות אחרת לדון לעיר אחרת, ומכש"כ באלמות של מלכה שבדלתי בדין כן. אמנם באלמות במלכות יש ע"ז חק"ה מכבד עוד מימות הכנאים שצימי שמעון בן שטח בזמן הבית.

קעב

גם באכדרין נגמרה בזה באתר דף מ"ג ס"ח אין דנין בדיניי אוחה בעיר שכולם נוגעין בדבר, וכן באומר חנו מוכה לעניי אוחה בעיר אין דנין בדיניי אוחה בעיר ואין מציאות ראוי מאוחה בעיר, ופריך עניי שקלי ועדותיו מפסלי, ומסיק דאפילו היבא דקין לבו, מ"מ נוחא לבו כיון דרווח רווח. וברי דאף אוחה שאין להם שום חלק מ"מ כיון דניחא לבו בריווח כבא לעיר בוי ע"ז נוגעין ופסולין לדין. וע"כ פסקו בעוש"ע חו"מ ס"ח ז' דבעיסקי במס אין דנין בדיניי אוחה בעיר לפי שיש להם או לקרוביהם חלק בו, אלא שיש מוכה בעיר בדיניי בעיר ידונו על המס בוי שקבל עליו קרוב או פסול כמו שכתב בעור, וזה דוקא בעניי מסים לא בענין אחר כמו שכבא שם בפ"ה ס"ק כ"ע, וא"כ בעניי הממשלה והמפלגות שבהן הממשלה שפרנסות והרצב עניי כבוד וממון ושאר לרכים בן לעניים בן לעשירים חלויים בזה אין ספק שכל הדריס אחת אוחה הממשלה כולם נוגעים בדבר להיות דעתם עם הממשלה ואין להם לדון בזה.

ועיין בכת"ס יו"ד סי' רל"ד כמה שבי' דו"ד בן אנשי ירושלים ואנשי נפת בדבר אהב לדקב,

וכתב שם שאין שום צ"ד בארץ ישראל שאינו נוגע בדבר, וע"כ יפה עשו המעשרים באמ"ד שמסרו בדבר לצי"ד שצארים לוצב הסמוכה ואינם נוגעין בדבר כלל, ועי"ש. ומכש"כ בעניי הממשלה שבהן תועלת חומריית חלויים בזה ואין לדון בזה אלא במדינות שמחולק לה שאינם נוגעים ב"כ. הן אחת שהגויסה עצומה בכל העולם מחמת שכל העם לחצים בכל מיני לחץ זה הדחק על המגויסים וראשי ישיבות ודיינים לעמוד בזה המדינה, וממש כולם נוגעים בדבר שכל לריבים פיר וחובלת מן העם, ודא עקא שא"א להוציא בדורית דבר אחת בענין זה, אמנם בארץ ישראל הקרובים אל החלל וכמה אחת מממשלתם וממשלת המפלגות צודאי נוגעים ביותר. ברחמן הוא ית"ש יילנו מהם ומכשונם וידריכנו בדרך האמת.

קעג

והמהדר"ב"ח בקונטרס בסמיכה שצופה בספר בביא כל בענין שחכמי נפת בחלישו להחזיר בסמיכה, והמהר"ב"ח פס חכמי ירושלים לא בסמיכה לדבר, וכתב שם במהר"ב"ח אף כי אנהו משפטים נגד חכמי נפת דנפישו מין עובא, מ"מ אי אפשר לומר בזה אחרי רבים לבנות כי לא נתועדו יחד לביות שקיל וערי בדיעותיהם זה כנגד זה, ואין אומרים בכ"ג אחרי רבים לבנות, אלא כשכוח רוצה מתוך טעם. ואף אם יאמרו שיתועדו עכשיו יחד לדון בדבר, זה לא מעיל דכיון שכבר עשו מעשה עפ"י הוראהם בוי נוגעים בדבר דכסופא לבו מילחא למיכור ומחמת אוחה בגויסה עושה נעויה הדעת למעשה בבאמת וא"א לרפס למנין ברוב. ובאריך בדבר לכביא כמה ראיות מן הש"ס דאף באמוראים הקדושים אחר שעשו מעשה עפ"י הוראהם חשבו להם לנוגעים מעשה זה דכסופא מילחא למיכור וק"י בחכמי זמננו, ועי"ש שבאריך. וככה אני רואה עכשיו שידע אני שיש גם בחוק האגודה רבים ובע"ז יראי כ' שטאצ להם במעשים האלה אך אינם יכולים לעשות דבר נגד המנהלים וליסוג אחור מן האגודה כיון שהם כבר בחובה ועשו מעשים רבים במפלגה זו, כסופא לבו

מילתא למיכוד, ומחמת אותה הנגיפה עושים מלוקי
לכאדוק בעיניה ואינם מסוים אל האמת.

ולפי דמתי חל כ"י מילתא שיחלשנו כל יראי כ"י
וכי יכולים כל"י לנגיד דמתי בלי שום פחד
ומתחל וכלי שום נגיפה, כ"י לט רוב גדול מכיראים
לדעת האמתית אשר כחמתי, חלל הוא דבר שא"ל
כי ברצת ח"י ויראים מפחדים חף לבוא בשעת זה
שאינו בדעת אחת עם מלכ כדור שחשו מורד האמת,
ומכש"כ לגיט האמת אשר בלנצו אימחל ולצורח עליו
באופן מבייל ^{המכיל} והאסיפות בעשים בשולם פרצוניה
גדולה בניהם שיש בתוכם ברצת שיש להם דעות
כחצות ונגישות פלועות, וק"י בישמח משה פרשת
משפטים כתב בפסוק כי בשחור יעור עיני חכמים
ויסלף דברי לדיקים, וקשה כהפל וגם קשה וכי לדיקים
מקבלי שחור הם, וכתב לבאר דהמקבלי שחור חף שכם
חכמים האמת אי אפשר שלא יפשו, ועורים הם האמת,
ואף שיושבים עמכם נקיים ולדיקים שאינם מקבלים
שחור הם מבלבלן ומסלפין את דעריהם, וסיים ע"י
כנ"ל ברור. כהנ כחז ק חף כשיש א' שמקבל שחור
מבלבל ומסלף את היושבים עמו חף הם הם נקיים
ולדיקים, ומכש"כ כשיש שם ברצת המדברים מחז
נגישות פלועות שמבלבלן ומסלפין ככל ומבאר בשו"ע
ח"י סי' ג' סי' דאם יש בתוך כצ"ד גם אנשים
שאינם מבוגרים לא כ"י בכלל בית דין דכ"י קאר
טוגדים, ומקורו בסבדרין דף כ"י דפירש"י ז"ל ע"י
דכ"י דנפיק כ"י נמין זה אינו מנין.

קער

ובהיותי בירושלים בפ' דברים בע"ל אמרתי שם
באמנע כדרכה לפרש מה שאמר ויאמרו עובד
הארץ אשר כ"י חלוקיו טותן לנו ולא אביהם לעלות
וגו' ופירש"י ז"ל וכו' מהספרי, מי הם שאמרו עובד
יבועש וכלב, וכתב ע"י הרמב"ן ז"ל ואני חסד א"י
מה בעטנה האת עליהם וראוי שיאמינו לעשרה יותר
מן השנים. אולי טען עליהם כיון שהקצי"ב הודיע אתכם
שהיא ארץ עובד וגדולי השלוחים והלדיקים שבהם חף

הם מעידים כן, כ"י לכם להאמין כי האחרים מעני עורר
לב אמרו מה שאמרו. והנכון מ"ש שם שכולם כדור לפני
משה ואהרן וכל העדה ואמרו באתו אל הארץ אשר
שלחתנו וגם זאת חלג ודבש היא, וכבר כולם בהסכמה
אחת בעובד הארץ, חלל בתחוק בעמים כהם בממו אה
לנצם, ואח"כ בראותם כי יבועש וכלב חזקו את לבם
למלחמה בלו שאר המרגלים אל בני"י שלא בפני משה
ובתליא דבכ על הארץ שהיא ארץ אוכלת יושבי,
יעיי"ש שם אריך. גם בפ' שלח בחליט פ"י זה וכתב
אח"כ שלא נאמר לומר כי על יבועש וכלב אמר משה,
כי למד ישמעו לשנים ולא יאמינו לעשרה, וכפי הדרשה
נעם משה שדחק לארץ דברי רש"י ז"ל שאף יבועש
וכלב אמרו עובד הארץ (ישן ששאר המרגלים אמרו
ארץ אוכלת יושבי) היא כמו שצ"ל ברא"ש דהכ,
דבאמת אינו מוכן ת"י זה שח"י בעטנה מה שלא באמינו
ליבועש וכלב ישן שהקצי"ב אמר כן, דאם בעטנה בשביל
שהקצי"ב אמר כן אין נפקא מינה במה שאמרו גם
יבועש וכלב כיבודו ועוד לקרא, דכ"י לגבי דבריו
של קצי"ב לא מעלה ולא מוריד בהסכמת שום בריאה
בשולם, וכי אם כל השולם טעו יאמרו דכ"י יוכלו
להכחיש ח"י מה שהקצי"ב אומר, וע"כ שדדבריו של
הקצי"ב כ"י להם מקום לעשות ולאו כ"י זוכים לטון
האמת. ואפשר ששנביל שהסכים הקצי"ב לשלוח מרגלים
בביתו שלריכין לסנוך עליהם ולהאמין להם מה שיאמרו.
וא"כ החמ"י קיימת מה היתה בעטנה להאמין לשנים
יותר מלעשרה דבאמת כ"י טעם לדיקים שנבחרו מכדור
דעב עפ"י ד' להיות נשיאים עליהם, כמבאר שם
במדרש, וע"כ נעם הרמב"ן מדעת רש"י ז"ל וחידוש
שטלם אמרו בעובד א"י. ומה שפ' שלח בוסף
הרמב"ן עוד בקושי"י ממה דכתיב ואשלח מכם שנים
עשר אנשים ועליהם אמר וישיבו אותנו דבר, כבר כתב
הרמב"ן עליו נכמה מקומות שפ"י דרך הכחוצים
לקר ואינו מפורש בסיפור מי האומרו, ובפ' דברים לא
הזכיר כלל בקושי"א זו אלא מאותה החמ"י דלמה לא
יאמינו לעשרה יותר משנים.

אמנם באמת דברי רש"י ז"ל המה מהספרי ח"ל
הספרי: מי אמר עובד יבועש וכלב אעפ"י
ולא אביהם לעלות וגו'. א"כ מבאר בפ"י שזכר היתה